

NOTA INTERNACIONAL La marxa vers l'Est d'Europa

Chautemps i Deibos han començat les converses amb els homes del Govern anglès. La base d'aquesta campanya d'impressions anglo-franceses són les pretensions colonials del Tercer Reich...

Novament, i sota els auspicis de Sir John Simon, l'home responsable de la invasió de la Manxúria, pel Japó, Alemanya porta a França, a través d'Anglaterra, el seu afany de guerra contra l'Est soviètic.

Sobre aquesta situació política, tan poc coincident amb els convenis que fins ara han permès l'entesa de l'Est París-Londres, The Times, en un periodista oficial del Govern anglès, advertix que els trencs podran barrar el pas a setanta milions d'alemanys en la seva marxa vers l'Est.

França, a desgrat de tots els sacrificis i després de pau, no podrà coincidir de cap manera amb les indicacions que pot fer el Reich. El complet dels "cagouards" s'ha acabat durant el mes d'octubre de 1937.

ELS "NAZIS" ACTUEN

Damaec, 30. — El cap de les Joventuts hitlerianes, Baldur von Schirach, que ha arribat avui, comandarà dos dies en aquesta capital, i després continuarà el seu viatge cap a Teheran.

EL PARTIT COMUNISTA

París, 1. — El partit comunista organitzà ahir passada una reunió en el curs de la qual Sampatx i Deibos parlaren del recent complot dels "cagouards".

MES ARMES

Lille, 1. — La carretera de Cambrai s'han trobat armes i municions que semblen procedents de l'exèrcit: un fusell mauser, 200 cartutxos de metralladora, un mosquetó llança-pistoles, 30 cartutxos senyals, una caixa amb 80 cartutxos i deu carregadors plens.

LA POLÍTICA EXTERIOR D'HOLANDA

La Haya, 1. — Davant la segona Cambra i el ministre de Negociis Estrangers, Patijn, ha declarat que continuarà la política exterior tradicional. Seran preses en compte totes les consideracions possibles de seguretat.

SEIS MILIONS DE PARATS

Nova York, 1. — L'Oficina de la Conferència nacional industrial estima que el nombre d'obrers en atur fora dels Estats Units ha augmentat durant el mes d'octubre de 289.000.

ES TEMEN COMPLICACIONS

Berlin, 1. — El professor Killendin, qui ha operat Lendendorff, ha declarat que no existeix cap perill immediat per a la vida del general, però que degut a la seva avançada edat, totes les complicacions són possibles.

FESTA NACIONAL A POLONIA

Varsòvia, 1. — Avui es festa nacional amb motiu de celebrar el natalici del President de la República, doctor Ignacy Moscicki, que compleix 70 anys d'edat.

PATULLA BRITANICA ATACADA

Haití, 1. — Una patrulla de la policia britànica que sortí d'espionatge ahir al matí amb ordre de tornar a primeres hores de la nit, no retornarà i ha estat atacada.

DESPRES DE LES CONVERSES FRANCO-BRITANQUES

(Ve de la primera pàgina)

pariat amb llurs col·legues de la visita que farà aviat Deibos a diversos països de l'Europa central i oriental, i han tingut la satisfacció de registrar l'interès comú dels dos Governes en el manteniment de la tranquil·litat en aquesta part d'Europa.

La situació que resulta del conflicte espanyol i les condicions mediterrànies, en llur conjunt, han estat també examinades. Ha estat reconegut que, malgrat tot, les dificultats trobades, la política de no intervenció a Espanya està plenament justificada.

EL QUE DIU LA PREMSA INTERNACIONAL

París, 1. — Heus aquí, en breu resum, l'facilitat dispensada per l'opinió periodística internacional a la declaració oficial publicada ahir passada a Londres, després de les entrevistes franco-britàniques.

HERMÉTICA RESERVA

Londres, 1. — Acabades les entrevistes entre els homes d'Estad francès i britànic, i mantenint-se l'hermètica reserva oficial sobre els temes tractats en les converses que lord Halifax celebrà a Alemanya, la Premsa d'aquest matí insereix novament cables i promissories per al gust de tothom.

A VIENA ESTAN SATISPETS

Vienna, 1. — Els cercles oficials austríacs, els quals en vigílies de les negociacions de Londres no havien manifestat cap inquietud, es mostren avui satisfets del caire pres per aquestes converses.

SOLIDARITAT INTERNACIONAL ANTIFEIXISTA

Organització del Dia del Nou i solidaris per ella l'aportació de tota els antifeixistes. L'acusació més greu per a un ordre social és la imatge d'un senyor que mal no ha jugat.

Ha estat rebuda a Londres la contesta-ció del Govern espanyol

Londres, 1. (Urgent). — De l'Agència Reuters: Ha estat rebuda la resposta del Govern espanyol referent a la retirada dels voluntaris, però encara no hi ha cap informació disponible sobre el seu contingut.

EL VIATGE DE STOYADINOVITX

Roma, 1. — L'Agència Stefani anuncia oficialment que el president del Consell i ministre d'Afers Estrangers de Iugoslàvia, Stoyadinovitch, arribarà en viatge oficial a Roma el dia 5 del corrent, per tal de celebrar converses polítiques amb Mussolini i el comte Ciano.

Goering es fa càrrec interinament de la cartera d'Economia

Berlin, 1. — Ahir, Hermann Goering s'encarregà de la direcció del Ministeri d'Economia, que exercirà fins al 15 de febrer, data en què passarà la direcció d'aquest departament al ministre nomenat per Hitler, Funk.

REDUCCIO DE LA PRODUCCIO DEL CAUTXU

Londres, 1. — El Comitè Internacional del Cautxú, que té la seva seu a Londres, acordà en la seva reunió d'ahir reduir la producció mundial en un 70 per cent.

NORD-AMERICANA

Hollywood, 30. — La olibre artista cinematogràfica alemanya Mariene Dietrich ha estat entrevistada per un redactor de l'Agència Reuters, al qual ha manifestat que marxava cap a París, on treballarà amb von Sternberg, però que passats dos anys tornarà als Estats Units, per a poder-se naturalitzar com a ciutadana nord-americana.

VIATGE D'INSPECCIO

Rabat, 1. — El resident general de França, general Nogué, realitzà una detinguda visita d'inspecció per tot el Marroc. Ahir visità Fez, avui Rabat, demà anirà a Marrakech, i després anirà a Mequines, Urdj, etc. També efectua un viatge d'inspecció de les bases aèries del Marroc francès el general d'Aviació, Keller, enviat pel Ministeri de l'Airé.

UN METGE COMPLICAT

París, 1. — La policia ha efectuat un registre al domicili del doctor Blonden, per considerar-lo complicat en l'afar dels "cagouards".

REUNIO DEL GOVERN ANGLÈS

Londres, 1. — El Gabinet ha celebrat aquest matí la seva reunió ordinària. Hui creu saber que Chamberlain i Eden han assistit a les seves col·legues de les converses celebrades amb els ministres francès.—Fabra.

EL PREMI "GONCOURT"

París, 1. — El Premi "Goncourt" ha estat concedit a Charles Fautouat per la seva obra "Faux Passé", per cinc vots contra tres, a l'obra de Jean de la Varende.—Fabra.

DETENCIONS EN PERSPECTIVA

París, 1. — El director general de Seguretat ha declarat que avui hi haurien noves detencions en l'afar dels "cagouards".—Fabra.

PERFILS LLUITA DE CLASSES, ESCULL HISTORIC

Quan es viuen situacions de transició, és relativament fàcil —fins i tot lògic— que les forces burgeses i petit-burgeses trobin de designar les conquestes revolucionàries del proletariat i de desviar-ne els objectius finals.

Les raons fins ara adduïdes en aquesta feina de descrèdit no passen d'ésser impugnacions polítiques amaraes d'un fort ressentiment antiborger. No hi ha hagut l'aportació d'una sola dada estadística que palesi serietat i bones intencions en aquesta "senyora".

No els és del tot desagradable que els treballadors catalans hagin assolit una concepció raonada del problema de les nacionalitats ibèriques, i troben que està bé el correu de la llengua vernacle en les publicacions periodístiques i de tesi; però el que no accepten són els desigs netament revolucionaris dels treballadors com a conseqüència de la gloriosa gesta insurreccional.

La democràcia obrera, últim graó en el camí de la lluita de classes, és el reconeixement veritable dels drets de l'home en el terreny econòmic-polític dins la Societat. I vers aquesta autèntica modalitat superior va adreçada l'impresma revolucionària de la nostra Organització, que comprment l'escull històric que la lluita de classes és per a la burgesia de casa nostra, mai no farà transició al desí de la classe treballadora, malgrat que exigències circumstancials permetin el correu dels equívocs polítics per aquells que no són treballadors.

J. ANSELMO

La resposta del Govern espanyol sembla que es farà pública avui

París, 1. — El corresponal de l'Agència Havas a Barcelona afirma que la resposta espanyola a la nota mixta internacional a Espanya per anglès sobre la tramesa de la co-a estudiar la retirada de voluntaris serà probablement feta pública aquesta tarda.

EL PREMI "REANUDOT"

París, 1. — El Premi "Theofrastré Reanudot" ha estat concedit a Jean Rogissard, per la seva obra "Mervat".—Fabra.

Els «nazis» asseguran l'ordre públic amb la força del puny

Berlin, 1. — L'Agència D. N. B. publica aquest matí el text d'un discurs pronunciat pel ministre de Oultis Hans Kerrit, ahir nit, a Weislik.

Els «Sis dies» de Nova York

Nova York, 1. — Aquest matí, després de 46 hores de carrera en els seus dies d'actiu de Nova York, figura al cap l'equip integrat pels corredors Ignat i Diot.—Cosmos.

QUE DEMANA EL TERCER REICH? HITLER EXPOSA UNS PROJECTES FANTASTICS QUE MES QUE UN PROBLEMA POLITIC SEMBLAVEN CONTES DE FADES DELBOS ANIRA A L'EUROPA CENTRAL A PRODIGAR CONSOLS

Londres, 1. (Del corresponal especial de l'Agència Fabra). — Chautemps i Deibos arribaren, romangueren i sortiren de Londres molt preocupats i en tot moment mantingueren una gran discreció. Però per mal un ministre francès no havien tingut tanta responsabilitat, allò que significa el desí de la nació en llurs mans.

SOM UN OS DUR DE ROSEGAR

Cesare Colombi, oficial de milícies i secretari provincial del partit feixista italià, havia estat enviat, fa sis mesos, amb el seu regiment, a Espanya. Ara acaba de tornar, malalt, a Reggio-Emilia. Segons el nostre informador, l'element oficial ha explicat als seus amics i parents que mai no hauria pensat que les tropes governamentals espanyoles poguessin burlar amb tant de valor. L'aferronada defensa que aquestes fan de les pròpies posicions, ha causat pèrdues enormes en els rangs dels indígenes fascistes i dels italians, a l'extrem de preocupar seriosament la Junta feixista de Salamanca. Colombi ha dit, també, que per la seva tasca criminal guanyava 5.000 llires al mes; però que, encara que li paguessin doblat, no tornaria pas a Espanya. La fatiga i els perills són massa considerables per a aquest i per a altres mercenaris.

ELS BASTAIXOS DE LA RIBA DE MARSELLA ES FORTEN EE

S'ha sabut que els treballadors del port de Marsella han interceptat, en diverses ocasions, alguns carregaments de sucre que anaven destinats a les illes Canàries, al servei autòcrata de l'Almirantat. Els bastaixos de Marsella, havien comprat els nostres carregaments marroquins que una partida de sucre havia estat falsament consignada a Casablanca per a passar, tot seguit, al port de Les Canaries. Els bastaixos, han aconseguit dels poders públics la garantia de no reespedir de càrregues de sucre al Marroc i les Canaries. Fa pocs dies, la prefectura els ha lliurat un document oficial que diu: "Amb el fi d'establir, sense possibilitats de protesta, que els sucres importats al Marroc (en referència, el document, al Marroc francès) no puguin ésser desviats de la seva normal destinació, he cursat instruccions al servei de duanes per tal que apliqui a aquestes càrregues el "decret" de 1934, el qual prohibeix la sortida per a l'exportació, el trànsit i el transbord del material de guerra." Aquest comunicat és còpia de l'original tramès per la Residència del Marroc a la Presidència del Consell del Ministres respectivament. Si tots els proletaris del Món vetllessin per la nostra causa tal com ho fan els companys del port de Marsella, d'altra manera ens amarien les coses als antifeixistes espanyols.

MES FORIA ANTIFEIXA

El Consell municipal de la ciutat de Flau (Mecklenburg) ha decidit (no hi devia ser gaire) castigar les persones que s'atreveixin a efectuar compres a les tendes propietat d'individus de raça israelita. Els empleats i obrers municipals coren el risc "d'ésser arremissats immediatament si adquireixen articles als magatzems jueus. Tota persona que cometi semblant "delicta" i que sigui en qualsevol allistament d'assistència pública serà dona, de bona dels beneficiaris de la seva condició d'Israelita segons procedim.

Per la mostra, es veu ben clar que el Consell municipal de Flau es comptava a fer l'indícia a graient per tal que Hitler el posi en un "quadre d'honor".

ELS QUI NEGOCIEN AMB LA SANG DELS POBLES

La societat industrial italiana "Ernest Breda" de construccions mecàniques (MBA), que fabrica una bona part dels avions italians destinats a l'Espanya negra, ha tingut assemblea general el 18 de novembre en la seva llar social. En aquesta reunió, els accionistes han determinat elevar el capital social de 30.000.000 a 137.000.000 de liras. L'informe del Consell administratiu especifica: "No dubitem, degut als mèrits de l'operació projectada i convingut els termes de la pròpia operació, de veure'n acomplida en la nostra proposta per la vostra adhesió plena". Al final de l'informe, l'administrador delegat fa saber als accionistes l'activitat de la societat i les seves perspectives. I els diu que "tots els departaments de la societat estan en plena producció"; observa, encara, que la Breda —ben preparada, tant per a les obres de pau com de guerra— pot esperar amb tota confiança.

Per les activitats d'aquesta i d'altres cases constructors, hem pogut descobrir la intenció evident de la línia feixista, entesa, ara més que mai, a ser el front d'una guerra de previsions colossals que paré el nom de Mussolini a la immortalitat, encara que admetem sigui en qualitat de gran assaol.

Ara el que manca és que els antifeixistes de tot el Món aconsegueixin conduir-los, amb tant d'èncert i de valentia, que la història caigui a mans nostres per a memar convenientment la vida dels pobles i per a escriure la pròpia història amb la tinta de la veritat i de la decència, les dues virtuts absolutament desconegudes del feixisme.

COSES INCOMPRESIBLES... PER ALS QUI NO CREUEN EN LA SOLIDARITAT DELS INTERESSOS CAPITALISTES

Responent al prec d'un diputat —prec que aquest es preocupà de fer per escrit—, el president del Consell de ministres francès ha declarat que el problema mensual del mineral de ferro exportat a Alemanya ha estat de 5.134.837 quintars mètrics per al període comprès entre el primer de juny i el 31 de desembre de l'any 1933; de 6.194.312 quintars mètrics per al 1934; i de 5.992.579 quintars mètrics per als vuit primers mesos de l'any que estem a punt d'acabar.

Després de repassades aquestes dades —absolutament exactes—, què podrà no ésser que els interessos del capitalisme internacional no esten pel damunt de la transmissió i de la mateixa vida dels pobles.

Pobra humanitat, si no reaccions!

La dona metg

Molt d'èncert i es parla sobre "la primera dona" que fou això o allò. N'hi ha una, però, l'actitud de la qual no ha estat recordada. La primera metgessa.

Quan morí, l'any 1885, el "doctor" James Barry, estava a l'exercici en qualitat d'Inspector General dels Hospitals de la Gran Bretanya.

Durant més de 30 anys va viure i va treballar entre homes a totes les parts del Món, però solament en morir, a l'edat de 73 anys, fou conegut el secret del seu sexe.

Quan morí, el "Times", de Londres, s'ocupà extensament de la seva llarga i honrada carrera professional. L'endemà, un llocínic comunicat oficial notificà que l'Inspector general de l'Exèrcit era una dona.

La seva fulla de serveis té al seu favor proves de capacitat intel·lectual superiors. Fou l'autora de moltes reformes importants en matèria de sanitat.

I quant al seu valor moral, ningú no pot igualar el d'aquesta dona que, estant tan avançada en el món, hagué de renunciar al seu sexe per a satisfer la seva vocació.

(De "Coronet")

Cèrvol domesticat

Chief s'anomena un animal domèstic que practica amb entusiasme tots els costums dels pares adoptius, els homes.

Mrs. Cover el crià des de la seva infància, alimentant-lo amb un conyugue. Quan fou més gran, Chief s'acostumà als hàbitats de la casa i volgué formar part de la família. Actualment, participa de les comoditats i els viciis moderns de la raça humana com a cosa pròpia. Menja tabac de les mans de les visites, juga amb una cigarreta còmica, i dorm en un llit, amb el seu inseparable company, Gus, un gos alemany. Chief sap apagar la llum de nit, i l'encèn quan vol. Fuga als ascensors, en automòbil i als tramvies. Perquè no surti al carrer a jugar, que és la cosa que més li agrada, el femen amb un collar, lligat a una corda.

L'antistat de Chief i Gus data del moment en què el gos plautà cara a una colla de cans de carrer que volien atacar el cèrvol. Chief ha adquirit cert "epicuriisme". Un dels aliments que són més del seu gust és la fruita fresca menjada del mateix arbre. Es morza, a l'hivern, zocolata, i a l'estiu, llimonada i suc de taronja.

(De "Outdoor Life")

«SOLIDARITAT INTERNACIONAL ANTI-FEIXISTA» organitza per al dia 6 de gener el Dia del Nen, el Dia dels fills del Combatent, per als quals els homes del poble donen llur sang.

(De «Marianes»)

UN CORRESPONSAL ETIOP DESEMASCARA LES MENTIDES FEIXISTES LA COLONITZACIO ITALIANA NO HA COMENÇAT ENCARA A ETIOPIA

He rebut una carta que arriba del tot d'Etioopia. Ha seguit un camí complicat i secret a través de la jurgia, portada per un home valent i segur, en l'entrega de la seva «chatama», fins al correu d'un turó verd. De temps en temps, algun etiop, arribant en la vida, dirigeix al món civilitzat, per damunt la infamant i cènica censura italiana, el record d'un poble sempre en armes. És així com s'arriba a oposar la veritat a les extravagants mentides romanes.

Vaig conèixer el meu corresponent a Etioopia, fa dos anys; però que renunciés les exàmenes negres a saber el seu nom: no el faran aferrar, ell i els seus. Abandonà Adis-Abeba fa unes setmanes. I ara es troba en algun indret del Yambou, el Djamb-Djamb o el Sidam, en lluita contra els invasors, al cap d'un grup de patriotes indòmita, i amb freqüència, vencedors.

Què m'escris? Alguna que sot, la seva fe. Creu en Déu. És fill d'una de les regions més remotes de l'Àfrica. ¿Per què Déu, just i bo, abandonaria aquells que posaven una creu en el seu escut, entre les urpes del lleó coronat?

L'any 1935, el cens ramader etiop anava a 20.000.000 de caps de bestiar, una gran part dels quals pogué ésser sotreta a la rapacitat italiana. Els altres, han estat devorats per la pols de les exàmenes negres. I aquesta informació m'ha estat confirmada per curia d'un viatger característic de Ombi. Aquest que és desprocurat, les pelles i el café, disminueixen en lloc d'augmentar o mantenir-se. A tot el territori etiop ocupat pels italians — em dius — es sofreix una crisi sense precedents. Del juliol del 1936 al juliol del 1937, el consum del poble en teixits de cotó importat no ha passat de 1.000 tones, contra 4.000 que fou el dels anys anteriors; i el consum dels indígenes, del sucre, ha caigut de 2.500 a 1.250 tones, i el del mèb, de 500 a 150 tones.

«El poder d'adquisició del natural etiop s'ha convertit en el més reduït de tota l'Àfrica negra». Escric ara les paraules del meu heroi corresponent.

L'any 1935, el Negus es preocupà, amb tota la seva voluntat, de la qüestió de l'evacuació; i les setanta-cinc seccions de la zona especial que ell havia eral en dedicaven activament a tornar la llibertat a aquells que encara se'n veien privats.

Quan el mariscal De Bono en possement d'Adis, l'octubre del 1935, la seva primera previó fou reclutar tots els esclaus o ex-claus i dedicar-los a treballs forçats, a disposició de l'exèrcit italià, mentre s'aferrava a la seva emfaticament que acabava d'alliberar el prerençament.

Gràcies ha limitat De Bono en tota l'Etioopia ocupada; i tot trull fema que no hagi pogut fugir de fet presoner, per a l'interessa a les tendites ocupades en la construcció de camins i altres obres beneficiàries un poble sense, renovat per l'esperit italià.

Contesto amb una afirmació: perquè tinc intenció de les millors fonts, que em diuen que la millor colonització italiana no ha començat encara a Etioopia. Sols

d'han realitzat treballs de carreteres i vies, d'interès exclusivament militar, destinats a procurar a l'exèrcit d'ocupació les comunicacions més necessàries amb la retroguardia.

La inseguretat no ha permès i possiblement no permetrà mai a cap pagès arribar lliurement de la península italiana enforçant l'arada en aquesta camp abandonada. Els trens de Gibuti a Adis-Abeba i els camions que puguen portar el blat de Masaua vers les maslars etiopiques van especialment carregats de quètures i material de guerra.

Quan arribaran els de la collita? Quan, per mer oficial, vaig visitar durant una mesa el Quartier General italià d'Amara a l'Etioopia, em sorprengué l'abandonament en què es trobava la colònia etiop, ocupada pels italians des de fa cinquanta anys. Llegia llavors en «Le Temps» que la guerra d'Etioopia era una guerra de camperols en quinze anys. Llegia llavors en «Le Temps» que la guerra d'Etioopia era una guerra de camperols en quinze anys. Llegia llavors en «Le Temps» que la guerra d'Etioopia era una guerra de camperols en quinze anys.

Aquesta camperols tenien per totes bandes, a Eritrea, terres d'infinita fertilitat en més d'un tros de la seva superfície.

«Per què, doncs, no s'han venut aquestes terres a agricultors? Exp'but qui pugui aquesta abnècia d'un poble obstinat, per altra part, a assegurar que li falta espai sota el sol.

Però — desien els italians — el fetisme farà miracles, a Etioopia. Aquest país és ric, té or, platí, petroli, matèries primes en abundància; ell us ho donarà en compensació dels vostres productes industrials, al temps que absorbrirà l'excedent de la nostra població metropolitana.

Ja hem vist la sort dels ramats i la situació de l'agricultura a Etioopia. El petroli — malgrat M. Rio-

lett — segueix en estat d'hipòtesis. És què es referim a For i al platí, dels quals se'n recolliren 250 quilograms, del primer, i 130 del segon, divi simplement que la instal·lació ha fet impossible, fins ara, la seva explotació. I en què totes els productes de canua indígena, la importació no ha fet, com ho hem vist, sinó disminuir.

Totes les promeses italianes no eren, doncs, més que mentides, però no eren suficients mentides. Però, no era necessari, potser, enganxar els canemars de milers de descomptes i els milers de tècnics reclutats per aquesta croada amb trupe pa que fou la campanya d'Etioopia? En el Mar Roig vaig ésser el seu company de viatge, en un transport carregat amb tres mil homes. Els gèrers sense treball, sense sense ciència, i advocats sense pietat, convertits en oficials de exàmenes negres, em costaven llicència els seus projectes d'instal·lar-se a la terra del rei dels reis. Molts d'ells eren bones gent.

«Quina no serà avul, la seva de opció, en sentir-se perduts en un país sempre hostil i ensopegat amb dificultats financeres inaudites que priven els invasors d'emprende cap obra constructiva?»

«Aquesta guerra serà la salvació del nostre poble!» — afirmaven els passagers.

En realitat, ha arrossegat el fetisme fins la guerra d'Espanya, que és la seva prolongació... «Tingueu paciència i agraïment ferm...» contestar al meu corresponent etiop.

(De «Vendred»)

EXISTEIX, REALMENT, LA LINIA MAGINOT? QUALSEVOL OFICIAL DE L'ESTAT MAJOR ALEMANY PODRIA RECORRER-LA AMB ELS ULLS TANCATS

Jo em representava la línia Maginot sota un aspecte heroi i fantàstic: quicó que a ell com una muralla de Muralla. Xines construïda amb ciment armat i erigida de canons i bombes... «¿Hi ha? Això sí, sí...»

De res no valia que se m'assegurava que la línia Maginot estava sota els meus peus, així com enllaç sota les nostres peus el sistema metropolità, els subterranis, les oïres auxiliars, tot un món, que viu i que s'agita sense que res el veu i l'exterior; no podia representar-me d'aquesta manera una organització defensiva.

Ningú no m'interrogava sobre el que jo hi estava fent en realitat. Ningú no em va demanar papers d'identitat en la Berg on vaig passar la nit, requisat obligatori, no obstant, en tots els hotels de França.

Cert és que, de tant en tant, apareixia un recombró militar; però el soldat que hi estava de ficció presentava un aspecte d'entremig com el d'alguna cosa, més que de patriòtica vigília.

Se'm diu, però, que de l'altre costat sobre el mateix: quan algun caador, entusiasmat i al·lucinat en la persecució d'alguna llebre, arriba a travessar sense adonar-se'n la frontera, se li acaba tot gentil un soldat alemany, i li diu amb molta cortesia: «Senyor, permeti que l'adverteixi que està dins d'Alemanya. Paci l'ansibilitat de tornar el seu país...»

Tant, que, passant d'un extrem

a l'altre, he arribat a admetre la següent conclusió: «Els va força bé. Les relacions de veïnatge immediates entre França i el Reich són cordials. No hi ha ni la línia Maginot. La línia Maginot és una llegenda inventada per a reconfortar els patriotes sempre alarmats i per a justificar la inversió de cert crèdit, procedent de superavit del pressupost.

Però més tard, quan persones ben informades m'asseguren que, a desgrat de tí, hi ha una línia Maginot, invisible, és cert, va a començar a tenir els meus temors: «Però senhores, si existeix la tal línia Maginot, no se la vigila en absolut!... Jo podria molt bé ésser un espia alemany... Jo vaig i vinc, m'informo i faig preguntes... I no se'm posa a la presó, com s'hauria de fer amb un ind-vidu sospitós...»

Les masses persones ben informades em contesten que l'opióntisme a l'emany o preocupat absolutament ningú, a la línia Maginot, car els espies que s'hi aventuren, perdrien el temps. La línia Maginot no és un secret de la defensa nacional. Pel contrari, se l'ha difós simpatiem, expl'cat i comentat, en la Premsa de tot el Món. fins en els seus minims detalls. Qualsevol oficial de l'Estat Major alemany la podria recórrer amb els ulls tancats.

I és així com es van estendre les meves il·lusions sobre l'aspecte romàntic de l'legia d'espia patriòtica o de ceta cinematogràfica.

(De «Marianes»)

20 POLITICA

any — aproximadament — es prepara a generació per a les tasques econòmiques. Els que moren abans dels 20 anys són una pèrdua per a la col·lectivitat; el treball d'educació es perd abans de donar fruit. El grup actiu — de 20 a 60 anys, aproximadament — serveix per al sosteniment d'ell mateix, del dels més joves i del dels més vells. Els vells tenen la riquesa i, amb el dret d'herència, pedra angular del món econòmic actual, projecten la influència llur més enllà de la seva pròpia vida.

Com a exemple, és interessant de remarcar la distribució per edats. Comparem els habitants de França i Espanya. Prenem mil habitants. Per a França el cens de 1900 i per a Espanya el de 1920:

Table with 3 columns: Age group, França, Espanya. Rows include: De menys de 10 anys, 20, 30, 40, 50, 60, 70, De més de 70 anys.

21 SOCIAL

Resumint-ho, els mil habitants resulten repartits així:

Table with 3 columns: Age group, França, Espanya. Rows include: De menys de 20 anys, Població productiva, Vells.

En realitat, aquesta comparació no és uniforme. En unes poblacions poden predominar uns grups i en d'altres uns de distints. Depèn de diversos factors; entre ells, la higiene, l'exòde de servents domèstics, aprenents i estudiants, etc.

En general les estadístiques resulten defectuoses, i distintes les dels pobles civilitzats de les dels pobles poc o gens civilitzats. Malgrat tot, sempre serveixen d'orientació. Les oscil·lacions de la població tenen el seu origen en la immigració i l'emigració, en la freqüència i en la fecunditat dels matrimonis i en la mortalitat. Els homes primitius donaven molta

22

l'estament obrer la plenitud del guany arriba més aviat i la seva posició social fa que mantinguin els fills durant un període més curt. A més, la cura que la col·lectivitat posa en el millorament de l'educació dels fills dels obrers és un detall important des del punt de vista econòmic de la situació dels individus.

El fenomen de la població ja havia preocupat els antics. Plató, en la seva República, parla dels casaments decidits i controlats per l'Estat. Més tard tornà a tractar el mateix tema des d'un punt de vista pràctic, i preconitzà la conveniència de prendre les terres als qui no tenien fills, per a donar-les als qui en tenien molta.

Després es dignà que a major població, major riquesa.

A les darreries del segle XVIII es van produir fets importants que van fer trontollar el que es pensava del problema de la població: males collites de blat, guerres contoses, endutaments dels Estats, augment d'impostos i, a més a més, la florència del maquinisme. Fins poc abans havia imperat el sistema germinal i els marcats estaven limitats.

24

la primera, l'home, el treballador, amb l'artífex, i la feina portava la marca personal de l'operari. Això donava un valor distint al treball de cadascun dels homes.

Una observació a retindre: generalment, l'eina era, i és, propietat de l'obrer.

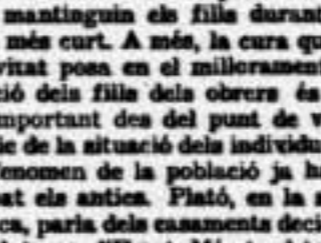
En l'era de les màquines, la feina del treballador és simple i monòtona. La màquina fa disminuir l'esforç humà.

La màquina és propietat de l'empresari. Aquest juga amb tres elements: màquines, treball i primeres matèries.

EL PROBLEMA DE LA MAQUINA Mentre l'artesà existí, hi hagué l'instint de l'obra ben feta, perquè el treballador tenia el gust, el sentit de la bona feina. Amb la màquina, l'obrer es convertí en auxiliar o servidor d'aquella. La feina d'un operari davant d'una màquina és antiespiritual. Les màquines provocaren vagues furgeses. Un taller mecànic supla alguna

25 POLITICA

PER LA PAU

— Em sembla que aquesta col·lecció de pactes resultarà simplement una col·lecció d'autògrafs.

26 SOCIAL

EL PROBLEMA DE LA MAQUINA

Mentre l'artesà existí, hi hagué l'instint de l'obra ben feta, perquè el treballador tenia el gust, el sentit de la bona feina. Amb la màquina, l'obrer es convertí en auxiliar o servidor d'aquella. La feina d'un operari davant d'una màquina és antiespiritual. Les màquines provocaren vagues furgeses. Un taller mecànic supla alguna

27

ULLADA A LA PREMSA

"La Vanguardia" fa el balanç del primer any de l'entrada del Govern de la República a Barcelona, d'aproximadament els últims anys.

«Ara es hora de deuria. Hace un mes que el Gobierno empezó su trabajo en Barcelona y a todos los servicios se han suministrado plenamente por diferentes materiales de instalación, de hecho el Gobierno vive entre nosotros desde ese tiempo. Hace un mes comenzó la experimentación por nosotros en un editorial publicado por nosotros, de índole y pensamiento de guerra para las relaciones de Cataluña y el resto de España. No hemos que un prematuro hacer balance. A nuestro juicio vale la pena de preguntarse y de responder, lealmente, cómo se han desarrollado los primeros contactos de la gran masa de españoles de lengua castellana, en arribada forosa a nuestra tierra, con la vida, las costumbres y los hombres de Cataluña. Ingenosamente declaramos por anticipado, que si el balance fuera adverso o no lo pareciera, no escribiríamos una palabra en espera de posibles rectificaciones. Podrá argüirse que las rectificaciones pueden llegar de todas maneras, pero quisiera que las palabras de malicia suspicaz y aprensiva. Eran estos primeros momentos los más difíciles, porque los humores personales, arrojados e incluso exagerados en ambas partes por las molestias inherentes a las tareas de acoplamiento

y acomodo, predisponían a romanticismos y choques desagradables. No nos hubiera extrañado su aparición y, en este caso, la actitud prudente hubiera sido esperar el reposo de los nervios excitados. Ahora bien, si en las peores condiciones para la prueba a que dos grandes masas de españoles se han sometido, ésta ha dado buen resultado, lógico es pensar que, a medida que mejoren las circunstancias, los resultados serán mejores. Si cabe, porque la verdad es que hasta ahora parecen inmejorables».

"El Diarista", en la seva acotada "Crónica diària", s'ocupa d'aspectes internacionals, i creu que...

«La Tripleta fascista ha entrado en un período de actividad febril. Años y años —desde el día siguiente al que puso fin a la gran guerra— Italia, Alemania y el Japón se han estado armando con vistas a las agresiones que ahora llevan a cabo. El rearme germano-italo-japonés ha concluido justamente cuando ha empezado el rearme inglés. (A Francia la cogerán los acontecimientos desprevistos como en 1914). Porque creer que los países totalitarios se han armado hasta las dentas, sólo por el gusto de no dejar dormir tranquilos a los países democráticos es poseer una inocencia verdaderamente paradójica. Las armas, cuando los planes del fascismo internacional han alcanzado madurez plena, han empezado a dejar oír su voz de hierro. No tardó el Japón a lanzarse a la pelea en Asia. Y ahora le ha llegado la vez a Alemania, que, con contenta y apoderada del hierro de Bilbao y del Rif y buena parte de las piratas de Huelva a favor del conflicto surgido en la península ibérica, renuncia su marcha hacia el Este y sueña con anexarse Austria, Checoslovaquia y Ucrania. El apetito viene comiendo y es natural que, viendo las buenas fortunas de Mussolini y el Mikado, sienta Hitler que la boca se le hace agua y mire donde encuentra una buena presa. La suerte está echada ya y los minutos del país de Benes y Masaryk parece que están contados. La Prensa de Londres declara que Checoslovaquia no puede hacer las ilusiones respecto al porvenir que la espera. La frase es de oro y cualquiera diría que estamos oyendo las ambigüedades de mister Eden en lo tocante al problema español. A todo esto Francia calla y se guarda. Hasta que el tronar de los cañones en cualquiera de sus fronteras, la despierte del letargo, o que a ella (y) también habrá de llegar la vez. Y eso no puede tardar mucho».

"Última Hora" es revela ahr con el diart de la bona intenció. Veuu el treballat que ahr publicat sota el títol de "Contactes". «En els mitjans periodístics i naturalment, en el poble, desvetllen sempre una curiositat vivíssima les entrevistes entre polítics. El comentari, la suposició, el rumor, formen sempre l'acompanyament inevitable de tota conversa sostinguda pels elements rectors del país. Ho compremem perfectament, però seria hora que els ciutadans superassin aquest clima de sensacionalisme dintre el qual es troben com el peix a l'aigua. Barcelona, seu del Govern de la República, ha vist i veurà múltiples canvis d'impressions sostinguts entre els governants de la República i els de Catalunya. El diàleg iniciat a València amb el viatge del President Companys, per a ésser fructífer, cal que no sigui interromput. Així ho hem comprès excel·lentment el president

Negrín i els seus ministres. Així hem pogut registrar aquetes darreres dies reunions i converses que obertzen a una política de col·laboració cordial.

Hi hagué qui féu els més negres pronóstics respecte a la virgüda del Govern de la República a la capital de Catalunya. Hom ignorava friccions, conflictes de competència i qui sap quants males més. Per què? L'experiéncia ha demostrat com poden conviure perfectament a Barcelona dos Governos, cadu un d'ells amb una jurisdicció ben determinada i participat els dos del mateix abany de victòria democrática.

Un periodista estranger, sent-se el malinterès, va passar fa poc al doctor Negrín la pregunta de com s'ho feien el Govern de la República i el de la Generalitat per no topat, resident com resident, en tota cosa a Barcelona. El cap del Govern respongué que complint estrictament una sola regla de la fe: la seva; la Constitució de la República i l'Estatut de Catalunya.

La resposta no podia ésser més oportuna. I encara l'hauria poguda ampliar el doctor Negrín. Hauria pogut dir que els dos Governos es complementen perquè no pot ésser d'altra manera, perquè no els pot separar cap qüestió accedoria quan els fins essencials són els mateixos; guanyar la guerra amb més aviat millor, per assegurar a Espanya un règim de llibertat.

"Solidaridad Obrera" comenta amb encert el manifest recentment publicat pel títol "Front Popular". D'aquest comentari són els següents paràgrafs:

«No podré menos de llamar la atención a cualquier observador extraño que conociera la relación de las fuerzas antifascistas en España, que un llamamiento de masas, lanzado en una hora solitaria como la que vivimos, sea restringido tan sólo por esas paradas, que representan únicamente a algunos sectores antifascistas, excluyendo a los que, prácticamente, sostienen todo el peso de la guerra, tanto en la vanguardia laboriosa y constructiva; como en la vanguardia de los sectores esencialmente proletarios. En efecto, ninguna de las Centralas sindicales aparece en ese documento, dándose la impresión al exterior de que, o bien es importante es secundario o bien que no quieren participar en una conjunción orgánica de las fuerzas antifascistas. Y, después de larga, ambas suposiciones son falsas.

Por lo que a nuestra C. N. T. respecta, no hace falta repetir, una vez más, todas las tentativas realizadas por lograr un verdadero entendimiento de todas las fuerzas antifascistas, y no ya a base de declaraciones generales y exhortaciones patéticas como ocurre en el caso del manifesto aludido, sino a base de un programa de acción común claramente establecido. No hace un mes que nuestro Comité Nacional invitó a los partidos para llegar a un acuerdo sin obtener ningún resultado, sencillamente porque aquellos no respondieron al llamamiento. De esta manera se acredita claramente la intención de constituir un "Front restringido", al cual las organizaciones obreras serán invitadas a título de auxiliares de segundo orden y después de haber trazado previamente las líneas generales de actuación».

"SOLIDARITAT INTERNACIONAL ANTI-FEIXISTA" organitza el Dia del Combatent per al 1.º de gener. Camarades, solidaritat amb els fronts!

A LA PLAÇA ROJA DE MOSCOU

Els representants de les delegacions obreres estrangeres al XX aniversari de la U. R. S. S. — A la dreta, l'ambaixador d'Espanya, Marcellí Pascua.

CIENTIFICA EL CENTENARI DE MORSE

Es una coincidència, petita coincidència que no volem qualificar, segons la fórmula, de singular, però que mereix, tanmateix, ésser destacada. Fa pocs dies celebràvem el centenari de Daguerre, pintor i físic. Avui és un altre punt a qui hem de fixar: un pintor que, avui més el laboratori que el taller; Samuel F. H. Morse, l'inventor de l'aparell i del codi que porten el seu nom. Aquest ciutadà de Baltimore fou un científic de la pintura de retrats; però no tingué sort en el seu ofici, car li faltava pacència. Davant d'un model, no pensava a fer-hi aixovar el nas, ni a suprimir-hi una berruga. I això no és agrada, els clients... Un dia que estava amb gana de tres dies, decidí entretenir la seva anagora en una carta: —L'art és un luxe inútil. No preocupa ningú, ni ningú pensa en l'artista. Un gos és més feliç que un artista. Malgrat les seves misèries —poter carregar un derivat per a les seves penes— el nostre pintor s'interessava per l'electricitat, alshores incipient. No es contentava encara més que el telègraf i el sistema de senyals inventat per Charles Chappe. Enunciar les temptatives que realitzà Morse per a animar i galvanitzar un filferro seria tasca llarga. El fet és que l'experiment de claror es realitzà el dia 2 de setembre del 1827. Morse va entendre al volt de la seva modesta llar, situada en el lloc on es troba la University Place de Baltimore, 1.700 peus de filferro de coure, que accionà amb una pila inventada per ell. Quina seria la seva alegria, quan comprovà que les vibracions del seu telcat es transmetien en tota l'extensió del filferro. Però calia viure: per a poder adquirir les peces del seu aparell, Morse s'havia vist obligat a vendre tot el que era seu. Es dirigí al Congrés i l'entorn una subvenció. Sembla que el Treasor americà tenia altres preocupacions i necessitats més urgents. El cert és que l'ajut demanat no arribà fins sis anys més tard, el 1833. I encara un mes, re del Congrés, el nom del qual hauria de passar a la posteritat, declarà amb èmfasi, des de dalt de la tribuna: —El sistema de Mr. Morse em sembla útil, si més no, per a do-

El nen és com un arbre que s'aixeca a poc a poc vers la llum del sol. Petit i feble, necessita el nostre ajut per a defensar-se de les fortes tempestes que l'amencen. S. I. A., que és aquesta mà que l'ajuda a créixer, realitza el seu símbol el 6 de gener.

MI REVISTA

Avui s'ha posat a la venda el número corresponent al primer de desembre d'aquesta important il·lustració que ha sabut guanyar-se en bona fe l'entusiasme del públic, perquè «MI REVISTA», de cara al públic, ha procurat no escatimar cap sacrifici per a aconseguir el lloc prement que avui ocupa.

En el número a què ens referim, entre interessants informacions de Síndicats, es destaca la tasca de la secció col·laboradora que ha sabut assolir el company Rubió Ferrández, de Costrovó, Fabian Vidal, Dides, San José, Nogareda, Maeda Donato i d'altres figures del periodisme, i a més, entre la col·laboració estrangera: Wull Anderson, Camil Riviere, que porten l'originalitat estrangera amb el pesant de llurs firmes.

Sobresurt un bell reportatge del director, Rubió Ferrández, a l'ex-ministre d'Estat, Alvarez del Vayo, sobre el Comissariat de Guerra, que serà comentadíssim, puix que sobre aquest assumpte és el treball periodístic més acabat que s'ha fet.

Com de costum, gravats, dibuixos, notes d'actualitat i la confecció cada dia més artística, més moderna. La nostra felicitació una vegada més.

- FERRER Novetats Demè, dijous, a les quatre de la tarda, a sala. GALLARTA III - VILLARO contra NARRU II - URZAY NI, a un quart d'onze, a sala. ZARRAGA - BEGONES contra QUINTANA IV - JAUREGUI

nar cops i senyals en les reunions d'espírites. La primera línia telegràfica funcionà entre Washington i Baltimore. (De "Marianne")

TRANGOL AL P.S.U.C.

QUE HA PASSAT?

El deure de tot bon repòrter és esbrinar si tot allò que passa és en realitat tal com surt a la superfície, o si hi ha quelcom d'invisible per aquells ceguards no gaire sensibles i als quals només impressiona l'espectacle exterior, sigui material o moral.

En la darrera setmana transcorreguda, tenim entès que n'han passat de molt crespes dintre del P. S. U.; i nosaltres, que tenim la sort d'ésser d'aquells que no es deixen impressionar pel xoc de les coses materials exteriors, sinó que furguem més endins, reatem amants per tal d'atrapar i llançar a l'opinió pública tot allò que la barreja política professional vol fer passar inadvertit. De moment, sabem que la setmana passada, al Casal Carles Marx, el camarada Serra Pàmies (i així ho veírem anunciat a la Premsa) va haver d'informar els activistes del Partit de la seva harmònica i encertada gestió com a conseller del Govern de la Generalitat de Catalunya. Amb Serra Pàmies han estat tres els consellers que el P. S. U. C. ha tingut en el departament de Proveïments del Govern de la Generalitat, i ignorem que els dos consellers anteriors a l'actual hagin tingut la gentilesa (o el partit la gentilesa amb ells) d'explicar llur gestió. Això s'ha esdevingut així perquè l'actuació dels anteriors no ha estat encertada o perquè no ho ha estat la del company Serra Pàmies?

De la manera que ens hem assabentat com van anar les assemblees dels tres dies que va durar la conferència, si hem d'atenir-nos al que pretenien demostrar els impugnadors, resultaria que l'obra de Serra Pàmies hauria estat desastrosa; però els qui ho comentaven favorablement, atenint-se a l'informe que aquest va llegir a l'assemblea, demostraren palesament que la seva tasca ha estat encertadíssima, sobretot si es té en compte la depuració moralitzadora que fa al davant d'aquell Departament. L'ovació que li tributaren els assembleistes en acabar de fer el resum del seu informe i l'atenció concentrada i respectuosa amb què l'escoltaren tots els assembleistes, aduix aquells que l'havien combatut, ho rubricaren a bastament.

Particularment, en la missió de periodista, em plau de ficar el nas —i no el tinc gens petit— i de fer el xafarder en aquelles coses que, si bé no poden interessar-nos directament, des del punt de vista ideològic, tenen un interès general per als nostres lectors, sobretot atesa la possibilitat que certa esdeveniments polítics ens pocsin davant de coses un xic estranyes i que no és fàcil que ens passin per alt.

Nosaltres aprovem la tasca de depuració moralitzadora realitzada per Serra Pàmies; el que ens resulta estrany i inversemblant és que aquesta obra trobi qui la contradigui tan descaradament com ho és el fet de donar emparrança als immorals que tan justament han caigut.

L'obra a realitzar, avui, no és la de caràcter partidista; és l'obra noble i abnegada d'interès comú que ens porti a la realització de la victòria final.

Nosaltres creiem que hi ha qui ha combatut (i serà per despit i ambicions polítiques inconfessables d'algu?) la gestió de Serra Pàmies perquè aquest és el dirigent més jove i capacitat amb què compta el Partit Socialista Unificat de Catalunya, cosa que palesa la comprensió i el desinterès amb què regeix el seu Departament, i han sofert un error bàsic tal vegada intencionat. No han destruït el que és en si el problema de Proveïments i la gestió d'un conseller. De fet, sembla que s'hagin escudat amb aquest problema per fer una baixa maniobra política.

La Premsa del Partit Socialista Unificat de Catalunya no ha dit ni un mot d'aquella conferència, i això que la mateixa Premsa va anunciar-la dies abans d'una manera vistosa. En canvi "Tribuna" ha publicat el Decret del traspàs de la Comissió d'Indústries alimentàries del Departament de Proveïments al Departament d'Economia, regit per un altre membre destacat del P. S. U. C.

Per què, doncs, la Premsa del P. S. U. C. silencia el que digué Serra Pàmies en la seva conferència —coses gruydudes en tractar l'aspecte polític— quan aquella conferència, com hem dit abans, la mateixa Premsa va anunciar-la? Què ha passat?

T. de DAFNIS

telers a mà. El maquinisme portà un excés de producció, perquè el consum no creixia al mateix ritme. L'anivellació no podia venir fins que la portessin els preus, baixant. El procediment emprat en els nostres temps per a combatre l'atur forçós és el de limitar la quantitat de treball. Al començament de l'època del maquinisme, el combatien destruint les màquines. La màquina donà un major rendiment, aplicada al transport i a la indústria, que no a la pagesia. La conseqüència fou afavorir una nuclei empobrint-ne d'altres. L'única forma viable de riquesa era llavors la terra. Els efectes del maquinisme produïren la lluita per apoderar-se del poder. Es apareixer les màquines, el poder estava en mans dels terratinents. Aleshores passà als industrials. Paral·lelament a la lluita entre l'aristocràcia i la burgesia — entre terratinents i industrials —, nasqué la lluita moderna entre treballadors i capitans d'indústria. La pagesia era un lligam familiar.

natalitat i una menor supervivència que els de la metròpoli. A remarcar, també, que la distribució dels nuclis humans té molta influència sobre la població: al camp es tenen més fills que a la ciutat, però la supervivència és menor. Els fenòmens de la població tenen derivacions socials molt importants. La pesta negra anglesa deixà les cases buides. D'aquesta disminució de població se'n derivà una major oferta de treball — cal entendre ofiments de feina — i un augment fortíssim de nupcialitat. Un cas semblant podria veure's en les guerres napoleòniques, en les quals van morir quatre milions de francesos, xifra superior — almenys en proporció — a la dels nou milions de baixes que, en total, es produïren en la guerra europea de 1914, segons les dades de la Societat de Nacions. És molt important observar que en la classe mitja la plenitud dels guanyos de l'home arriba generalment cap als 40 anys i, en canvi, l'educació dels fills és més costosa i més llarga que en les classes econòmicament més baixes. En

publicitat al matrimoni. La situació general els portava a impedir l'augment de població quan hi havia penúria d'aliments, i a estimular-lo en els períodes de prosperitat o quan s'acabava de guanyar una guerra. En els països càlids la maturitat sexual comença més aviat i acaba més aviat. D'ací que, per a mantenir l'augment de la població, hom es casi més aviat. La procreació prematura també presentava un caràcter més agut a la ciutat que al camp. El proletari rural vivia junt amb el propietari o el masover, i veia limitada la possibilitat de casar-se. Per a fer-ho necessitava disposar d'una propietat o una masoveria. En els països del nord la pubertat és més tardana, però la vida sexual és més llarga i el sentit de consanguinitat és major. A més, la reproducció és menor, però la conservació és major. A remarcar que una mateixa raça, en condicions econòmiques distintes, acusa característiques distintes. N'és un exemple França. Els francesos d'Alger i els del Canadà donen una major

Els mossos restaven adherits a la masia i al terrinent. En l'artesanat passava una cosa semblant; el mestre tenia a disposar els seus fadrins solters. Amb el maquinisme es van esfumar aquests lligams. LA POBLACIO L'estadística és l'estudi dels fenòmens valent-se dels números. Per exemple: per estudiar el clima de Barcelona es tenen en compte una munió de dades — topografia, vents, humitat, etc. — que no poden prendre's a l'atzar, sinó en sèrie sistemàtica. Es fa així per a obtenir que les causes perturbadores negatives restin compensades amb les positives. Podria dir-se que l'estadística elimina els factors transitoris i pren els constants. Seguint aquest criteri, l'estadística de la població pren grups de famílies; no d'individus isolats. La població està formada per individus joves, adults i vells. Dels 5 als 20

CATALUNYA

ORGAN REGIONAL DE LA CONFEDERACIO **AIT** NACIONAL DEL TREBALL D'ESPANYA

Barcelona, dimecres, 1.er de desembre 1937

ANY I

NUMERO 242

REDACIO, ADMINISTRACIO I TALLERS:

Carrer Sureda de Olot, número 288

Telèfon: Administració 26418

Redacció 26827

Tallers 2571

PRECIOS DE SUSCRIPCIONS

Barcelona, en avançat Ptas. 2700

Provincia, en avançat " 10750

Ambèlles i l'estranger, trimestre " 10750

En altres països, trimestre " 18700

NUMERO SOLT: 15 CENTIMS

EN CELEBRACIO DEL XX ANIVERSARI DE LA U. R. S. S.

Yorotxilov, comissari del Poble a Defensa de la U. R. S. S. i mariscal de la Unió Soviètica, rep del mariscal S. Budionny, comandant de la gran parada celebrada a la Plaça Roja de Moscou, l'informe corresponent

Diuen que Déu mai no s'equivoca

LA qual cosa podria resultar certa. El qui no hi és, comença per trobar-se en la dificultat de fer manifestació de cap classe. No pot res, acreditant-se de no res o palcanant la inexistència, és evident que la persona, en aquest cas, no pot equivocar-se.

Ja que és possible tampoc que fallin els pronòstics dels qui no es cansen de pronosticar i de disbaratar sobre que ningú parlava essent en seves relacions. La declaració insulsa, la promesa de penitència, no preocupa sinó porteres, les marmaneres i els líders de la política; gent que no s'equivoca mai, però la seva paraula perd als i vigoria tan bon dia se'ls ha despenjat dels llavis. Dura més de veure que la virtut dels vocables emesos, d'una sort, la dels garríbans condemnats a entrar la paraula al vent de la indignació, a no tenir altra cosa que ser els històrics i infortunats assessors! Ella, com els qui mai no res ni es mouen de lloc, no són crítiques vulnerables, ni ofensives, en un sol moment la seva existència, ocnat perquè hom els doni una mirada de reconeixement. Com Déu, en la vida, i ningú no se n'adona, i al final per la nosa que de vegades aconseguim fer o dels quills i per la matèria fofa que va regular la seva marxa, ni el notari més supèrb de la seva feina no s'acervira a penalitzar la inútil presència dels llenguatges insulsa.

Ara que els catòlics han abandonat Déu, aquest invisible i arbitrari personatge sembla que s'ha fet omnipotent de la política. Avui, ésser polític equival a considerar-se Déu. Tot pot fer-se, tot pot condicionar-se, si es fa, prèviament, professió de fe política. La seguretat que es obtenir els aferrats que militen al març de les Sindicats obrers, significarà la solució de tots els problemes, si els problemes no mostren una seqüència i es deixessin solució. Els Sindicats de classe han palcanat llur opacitat no inventant ni l'alfa ni l'omega, en canvi, els adherents de la Política han fet grans i indiscutibles encerts... perquè circumstancials, la circumspècció i la prudència ho disposen d'aquesta manera.

Des del 1932, la política havia agafat crèdit perquè les fraccions esquerres tingueren la il·lusió de restar d'acord amb la primavera d'aquell any històric. D'ençà de la desaparició d'Enric Bonet, de Pi i Margall, de Zorrilla i d'altres romàntics del republicanisme, que sectors polítics d'avantguarda havien perdut l'aire polític que fou la característica dels

democràtics del segle XIX. Però al 15 d'abril del 1931, les coses ja canviaven; els líders es situaven, i les taules de menjador no acabaven mal la concurrència, i els ideals i els ferrosos propòsits de sacrifici es volatilitzaven en penes i neutralitzats per les coactives bafarades de culpa. Conseqüència d'aquesta forçosa desvaloració de les essències doctrinàries, és el restabliment del panxisme i la fabricació intensiva de lleis protectores i propagadores d'aquest mateix panxisme que, per dret natural, s'havia de prodigar contra els Sindicats obrers i els individus de feix revolucionari. Tots recordarem l'època persecutòria que els organismes confederals han hagut d'aguantar,

la qual caldrà que els detractors dels Sindicats no sospresin les coses a mitges i que es preguntessin el que fóra, en aquesta momenta, de l'antifeixisme espanyol, si les sindicats obrers (i d'una manera particular, la C. N. T.) no haguessin abocat la seva gent al carrer en els punyents i èpics moments de la sublevació militar barcelonina. Com caldrà, també, que els fanàtics de la política reflexionessin sobre el paper poc lluit que els sectors que ells encapçalaven han representat en la reorganització de la indústria catalana i en la seva adaptació a les finalitats de la guerra.

El fracàs de la burgesia s'ocour el mateix dia de la insubordinació violenta dels militars. Els treballadors ho sabem més que els polítics, atès i després d'haver recollit la riquesa nacional i industrial que el capitalisme abandonà des del primer moment, després d'haver carregat amb la part més feixuga de l'afec i de la resistència contra el feixisme, trobem estrany que, ara, una senyora —que seran tan respectables com es vulgui— tractin d'ignorar la importància decisiva que les organitzacions obreres han tingut i tenen en la lluita contra l'absolutisme clerical-capitalista.

Està clar que els polítics, com el seu Déu fantasma, mai no s'equivocuen, ço que els permet parlar amb una seguretat que fa la mar de gràcia, sobretot en els moments perillosos que fan perdre la serenitat i l'aplom al legalista més pòntic, fent-li pensar, en canvi, en l'encandora oportunitat de la concurrència circumstancial quan les alvies disposicions fallen...

Joaquim Pi

EL FILM SENSACIONAL TERRES D'ESPANYA

UNA SESSIO DE GALA A MIL DOLARS EL SEIENT I ALTRES PROJECCIONS PRIVADES LA IMPORTANT RECAPTACIO ACONSEGUIDA HA SERVIT PER A L'ADQUISICIO DE 30 AMBULANCIES SANITARIES PER A L'ESPANYA LLEIAL

Es sabut que els més destacats elements astronòmics de Hollywood són declarats i fermament admiradors de l'esforç que el nostre poble realitza contra els intents dels hitleristes i la nostra terra.

El més famós artistes del cinema, a diverses ocasions, han celebrat aquest encaminament a la recaptació de quantitats per a trametre a l'Espanya lliure gèneres diversos, medicaments, qüestions, etc. Ara, darrerament, en ocasió de presentar el film de Joris Ivers "Terres d'Espanya", la cinta que tanta impressió ha produït en el món internacional, fins al punt que, en neuràgia el President Roosevelt, exclamà, entre altres: "El film ara no heu sabut fer-ne cap altre més", en presentar-la, diem, en una sessió privada a Hollywood, hom ha coincidir la festa amb una gran sessió de gala.

Atenent la finalitat humanitària i d'ajut al poble espanyol, les plaques foren marcades a un preu únic de mil dòlars cada una. L'èxit fou total, i moltes persones quedaren sense poder conèixer a la festa, considerada com un dels actes més brillants que a la Memòria del Cinema s'han celebrat. L'autor d'aquesta festiva celebració diu és arribat recentment a París. Com és natural, els periodistes cinematogràfics han tingut un especial interès a posar-se en contacte amb el ja celebrat autor i aconseguir que es parlés del film "Terres d'Espanya".

Més ací un interès que ha publicat l'important rotatiu "Ce-Soleil", publicació ben adreçada als interessos de l'Espanya lliure. Diu així: "Joris Ivers" és a París. El primer interès l'ha reservat a "Ce-Soleil" per tal de parlar de "Terres d'Espanya", el seu darrer film. —Es tracta d'un film documental, un documental sense argument, sense, però, i qual per una enclavada sobre dos plans paral·lels de la vida: a Madrid, en primera línia i en una petita població vènia.

He volgut emprar aquest poble amb els seus habitants camperols als quals hom ha donat, per fi, la terra que cultiven des de temps de segles, camperols que, insensibles al tronc dels canons, dels raïds dels avions dels rebells, emergent tota l'aura s'ajornen a endegar un "ce" que els permet assajar les terres que contenen i obtenir així la seva fertilització.

En la cinta gira entorn d'un pagès típic d'aquest poble, que lluita en el front de Madrid i que aprofita els dies de llibertat per tal d'estrènyer els seus companys.

Es aquest individu qui establirà comunicació entre el Madrid que lluita i el Madrid que treballa. L'individa es bat per tot de conservar la terra a la qual desitja i a la seva estorça; es bat sense que per ni un sol moment l'assalti el dubte de poder perdre la vida i menys la possibilitat de perdre la guerra.

La prova la teniu en què conreen llur camp, segura com estan de guanyar la terra i de poder conservar aquest bé que representa tot el seu.

Com més fort és la pressió enemiga en el front de Madrid, major és llur treball en la terra, major llurs entusiasmes, més intenses llur fe en la victòria.

Enra ací tot aquest film, el qual mostra d'una manera especial l'anor, el lligam del poble amb la seva terra, aquella terra que durant anys i anys ha conreat per compte d'altri.

Arg situ d'Amèrica, on he presentat la pel·lícula, en una primera sessió privada, al President Roosevelt, qui ha preat un frunc interès per aquesta producció.

Després he agitat l'astó cap a Hollywood, i Frederic March hi ha organitzat una sessió a casa seva, per tal de projectar la cinta; les plaques es pagaren a mil dòlars, això és, una trenta mil francs en total.

film documental no hauria assolit un semblant èxit. D'altra banda, pel·lícula acaparraria un "triomf absolut arreu d'Amèrica".

Joris Ivers era parlo —diu el periodista francès— dels seus projectes. Produir pel·lícules educatives, fer l'extracte de films resultats a Hollywood del cinema documental d'aquella i qual hom ajustaria un comentari tècnic.

Durant les dues hores que hem parlat d'un cinema llure, he trobat en Joris Ivers un home que sap el que fa i el que vol; que ho vol realment, i que també arriba als propòsits formulats.

Li desiem ja molt. Amb "Terres d'Espanya" li desiem, ara, no tan sols la llum, l'encoliment sobre els fets històrics d'un gran col·lectiu, sinó la creació d'un nou gènere de cinema, del qual ell mateix ne s'ha fet la divinitat, d'una manera precisa i vera. "Un documental és massa sec i no interessa prom. Un film d'argument, o bé de caire històric, és encara massa aviat per a fer-lo. Manca passar un cert temps.

Doncs, el que cal és un documental que no tan sols sigui l'expressió d'allò que passa, sinó també les raons explicatives del per què passa.

En aquest gènere, les raons amagades són els veritables personatges del drama els qui contes el que passa, i ató és el que n'ocurren en "Terres d'Espanya", el film que tota l'Amèrica, al President Roosevelt i al Tot-Hollywood al doctant, han saludat com la més noble realització del cinema dels nostres dies.

... Fins ací el reportatge publicat a les pàgines de "Ce-Soleil". I pel nostre compte, signem perquè s'afinjar-hi una mica, una ràfega. Nosaltres, que tan íntimament lligats ens trobem amb els protagonistes d'aquesta producció excepcional, d'aquest film que ha conegut realment el Món; nosaltres, que considerem que la història, els detalls de la vida dels camperols del poble castellà, és la nostra història, els detalls de la nostra vida, preguntem: ¿Es que no tenim dret a conèixer el que hom ha dit —segurament molt ben dit— sobre nosaltres? Pensem que tenim una mena de dret a conèixer aquell film "Terres d'Espanya", que tant ha fet escrivir i tant ha fet parlar. Per l'adaptació, URICO

EL XX ANIVERSARI DE LA U. R. S. S.

NENS: S. I. A. (SOLIDARITAT INTERNACIONAL ANTIFEIXISTA) organitza el vostre dia, el 6 de gener, com una data en què els homes de tot el Món testimoniaran llur repudi als assassins de nens. Envieu els vostres escrits, les vostres petites obres d'art, els treballs manuals que feu, a S. I. A., que és acollidora de tots els nens. Consell Regional de S. I. A., carrer Nou de la Rambla, 3 i 5, Barcelona.

Una columna de l'Aeronàutica abans de la gran parada celebrada a la Plaça Roja de Moscou el dia 7 de novembre

LES MESURES DE PROTECCIO — Londres, 1. — La Cambra dels Comuns aprovà el projecte de llei del Govern sobre les mesures de protecció contra els atacs aeris. — Pal-5